

ΤΗ ΚΥΡΙΑ ΕΛ.

Ἐξέχασα πῶς αὔριο ξημέρων' ἡ γιορτή σου
 Ὅταν κυδῶνια σουστελναν καὶ σβίγγους καὶ μπουκέτα.
 Βλέπεις τὸ ἔμαθα πολὺ ἀργά . . . καὶ συλλογίσου
 Πῶς τῷ παθ' ἀπαράλλακτα κ' ἐγὼ μὲ τὸ Βαλέττα,
 Ὅταν στὴν πόλι κάτι τι, καλὸ κακὸ, τυχαῖν
 Κ' ἐκεῖνος ὄλα—μὰ ἀργὰ κομμάτι—τὰ μαθαίνει.

Τώρα ἡ γιορτή σου γράφτηκε στὰ περασμένα χρόνια
 Καὶ ὅ,τι πῶ μοῦ φαίνεται θὰ πάη στὰ χαμένα.
 Ὅμως οἱ σβίγγοι ἔμειναν—καθὼς καὶ τὰ κυδῶνια—
 Ἀφράτοι, ὄλο ζάχαρι καὶ μέλι σὰν καὶ σένα. . . .
 Καὶ τώρα, μέσα στῆς εὐχαΐς ἂν ἐκλείσῃ τὸ στόμα
 Μπροσὰ τοὺς σβίγγους σφαλιστὸ θέλεις νὰ τῶχ' ἀκόμα;

De Cock.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

Ἀδελφὲ Ἀγγελόπουλε τῆς Παλλιγγενεσίας,

Ἐμαθα πῶς ἓνα ἀπὸ τὰ παιδάκια σου εἶναι καθυστερῶν
 κληροῦχος καὶ μὲ ὄλα σου τὰ φλογερὰ ἄρθρα ἀκόμη γκι-
 ζεραίει.

Ἐγὼ, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, διαβάζω κάθε μέρα τὰ
 πατριωτικὰ ἄρθρα σου καὶ λέγω τοῦ δικοῦ μου: βρὲ παιδί
 μου, ἄς μὴ σοῦλθε τὸ φύλλο, πήγαινε ἐθελοντής, δὲν βλέ-
 πεις τί γράφει ἡ Παλλιγγενεσία; Μὰ αὐτὸς μοῦ δείχνει
 τὸ προχθεσινὸ σου φύλλο καὶ μοῦ λέγει: ἐγὼ θὰ κάμω
 ἴσάν τὰ παιδιὰ τοῦ Ἀγγελοπούλου, τὰ ὅποια αὐτὰ κατα-
 σταθῶσιν εἰς τὸν στρατὸν ὅταν τοὺς προσκαλέσῃ ἡ πατρίς.»

Κάνε μου λοιπὸν τὴν χάρι, ἀδελφὲ, ἡ ἐξήγησέ μου για-
 τί ὁ γυιὸς σου ποῦ εἶναι καθυστερῶν κληροῦχος δὲν πῆγε
 ὡς τώρα, ἡ γράφει κανένα ἄρθρο πάλι γιὰ νὰ μπορέσῃ καὶ
 τὸν δικό μου καὶ τοὺς δικούς σου, νὰ τοὺς καταφέρῃ νὰ
 καταταχθοῦν.

Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια ἄμποτε νὰ εἶχαμε κάμποσους
 πατριώταις σὰν καὶ σένα. Ἐσὺ, ἀδελφὲ, τόσο ἀγαπᾷς τὴν
 πατρίδα, ποῦ καὶ τὰ παιδιὰ σου ἀκόμη τ' ἀνάθρεψες μὲ τὸ
 γάλα τῆς καὶ γι' αὐτὸ φαίνεται κατατάχθηκε ἓνα ἀπὸ τὰ
 τέσσερα.

Ταῦτα καὶ μένω,
 Νικολῆς Πυγμαῖος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀγόρασε νέον ἀλεξιβροχον μεταξωτόν.
 — Ὡὰ χαλάσῃ γλίγωρα καυμένη, δὲν ἀντέχει σ' τὴ
 βροχή.
 — Ἀμ! ποῦ τὴ βρέχω ἐγὼ;

Ὁ κ. Κουτεντιάδης ἐρωτᾷ:
 — Πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχουμε;
 — Δεκάξη.
 — Ἀμ! ἔχθες;

— Καυμένη δὲν ξεύρεις τί φόβο πῆρα: Πηγαίνω τὸ
 βράδυ 'ς τὴν κάμαρή μου καὶ τί νὰ διῶ; Ἐναν ἄνδρα ἀπά-
 νου σ' τὸ κρεβάτι μου.
 — Καὶ σὺ τί ἔκαμες;
 — Ἐ! μὰ πολλὰ ῥωτᾷς. (ὑΦιγαρώ,)

ΟΔΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ.

Ὅσοι θέλετε ὄχι νὰ δικασθῆτε, ἀλλὰ νὰ δικάσῃτε ἔλθετε
 εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Δικαστηρίων. Ὑπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κ.
 Μαντζαδίνου ἔδρυσεν ὑποκατάστημα τὸ ἐν Κορίνθῳ μέ-
 γα καὶ γνωστὸν ἐν Ἑρῳπῇ οἰνοποιεῖον τῶν ἀδελφῶν
 Τρίπου.

Τέ κρασί θεέ μου!

Κρασί τὸ ὁποῖον δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὰ ἀριστα
 εὐρωπαϊκὰ κρασιά.

Τέ κρασί Παναγία μου!

Εἰς τὸ χρώμα εὐρωπαϊκόν. Εἰς τὴν γεῦσιν εὐρωπαϊκόν.
 Τὸ Βορδὼ ἤμπορεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον τῆς Κορίνθου.

Τῆς Κορίνθου,

ἥτις εἰς μὲν τὴν ἀρχαιότητα προσέφερε τὰς ὠραίας Λαίδας
 τῆς, εἰς ἡμᾶς δὲ προσφέρει τὰς κομψὰς ἐμποτίλιας τῆς
 μὲ τὴν ὠραίαν χρυσόμαυρην μάρκαν, ἐνθα βλέπει τις ὑπὸ
 τὸν ἐξυμνηθέντα ὑπὸ τοῦ Βύρωνος Ἀκροκόρινθον τὸ μυστη-
 ριῶδες κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Τρίπου ὅπου κατα-
 σκευάζεται ὁ εὐωδέστερος ἐλληνικὸς οἶνος.

Ἦδη εἰσέχθη εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.

Καὶ ὅταν φίλοι δύο πῖωσι μίαν ἐμποτίλιαν Τρίπου, ἀρχίζουν
 νὰ ἄδωσι λαμβάνοντες ἄδειαν παρὰ τῆς σκιάς τοῦ μακαρί-
 του Βασιλειάδου:

Τρίπον δότε μας ἐταῖροι
 καὶ νὰ πῖω ἀνθοσμῖαν
 ἀπνευστί.

Θέλω λήθην τῶν ἀνθρώπων
 θέλω λήθην τῶν φροντῖδων
 τῶν παθῶν.

Ἀναγνώσταί μου,

Διὰ τοῦ Τρίπου δύνασθε νὰ τρυπώσῃτε παντοῦ καὶ νὰ
 τρυπήσῃτε τείχη, ὁδοφράγματα, τουρκικὰ προχώματα.

Τρυπώσατε εἰς τοῦ Τρίπου
 καὶ ξετρυπώσατε τὰ πλέον τρυπωμένα
 κρασιά του,
 ἕως οὗ σᾶς ξετρυπώσῃ ὁ κ. Ριζόπουλος.